

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 283/2023-41

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **PENAM, a. s.**, Cejl 38, Zábrdovice, Brno, Česká republika, IČO 46 967 851, zastúpenej advokátskou kanceláriou Barger Prekop s. r. o., Mostová 2, Bratislava, IČO 36 869 724, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Roman Prekop, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sa 75/2017 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sa 75/2017 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Správnemu súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. BA-6 Sa 75/2017 **prikazuje** konať bez zbytočných prietahov.
3. Správny súd v Bratislave **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **530,86 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a jej argumentácia

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. apríla 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sa 75/2017 (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhuje prikázať

krajskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných priet'ahov. Požaduje tiež náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej s'ťažnosti prijatej na ďalšie konanie v celom rozsahu uznesením č. k. IV. ÚS 283/2023-19 z 23. mája 2023 a z jej príloh vyplýva, že krajskému súdu bola 28. augusta 2017 doručená žaloba s'ťažovateľky proti inému zásahu orgánu verejnej správy a návrh na priznanie odkladného účinku. Žalovaným je Protimonopolný úrad Slovenskej republiky (ďalej aj „úrad“ alebo „žalovaný“) a nezákonný zásah má predstavovať postup žalovaného pri inšpekcii vykonanej 27. a 28. júna 2017 v priestoroch spoločnosti PENAM SLOVAKIA, a. s. (ktorej jediným akcionárom je s'ťažovateľka, pozn.), súvisiacej s prešetrovaním porušenia povinností týkajúcich sa ochrany hospodárskej súťaže. Krajský súd v novembri 2017 doručil žalobu s výzvou žalovanému, ktorý sa vyjadril v decembri 2017. Uznesením z 10. januára 2018 krajský súd zamietol návrh na priznanie odkladného účinku žalobe. S'ťažovateľka z vlastnej iniciatívy doručila repliku k vyjadreniu žalovaného v októbri 2018. V januári 2019 (i) s'ťažovateľka podala doplnenie k žalobe a nový návrh na priznanie odkladného účinku žalobe a (ii) krajský súd vyzval žalovaného na vyjadrenie k s'ťažovateľkinej replike, ktorý tak urobil vo februári 2019. S'ťažovateľka doručila súdu v auguste 2019 doplnenie vyjadrenia k žalobe. V apríli a júni 2020 s'ťažovateľka žiadala o informáciu o úkonoch súdu. Ďalšie doplňujúce vyjadrenie s'ťažovateľka doručila v marci 2022 spolu s urgenciou. V máji 2022 podala s'ťažnosť predsedovi súdu na priet'ahy v konaní, ktorá bola vyhodnotená ako dôvodná. Krajský súd uznesením z 2. decembra 2022 zamietol návrh na priznanie odkladného účinku.

3. Krajský súd bol nečinný, jeho postup bol neefektívny. Po vyše 5 a pol roku nie je schopný nariadiť ani termín pojednávania, nieto aby meritórne rozhodol. Táto dĺžka konania je zjavne neprimeraná, obdobie vystavenia právnej neistote je ústavne neakceptovateľné. Neprimeranú dĺžku konania nemožno pričítať s'ťažovateľke, spôsobujú ju opakované a neospravedlnené obdobia nečinnosti súdu. S'ťažovateľka bola súčinná a aktívne sa snažila o urýchlenie konania. Krajský súd nevykonal žiaden procesný úkon smerujúci k prejednaniu a vybaveniu veci minimálne v obdobiach od 10. januára 2018 až do 22. januára 2019, od 22. januára 2019 až do 2. decembra 2022 a napokon od 2. decembra 2022 až do súčasnosti. Tieto opakované obdobia nečinnosti krajského súdu predstavujú súhrne obdobie v trvaní takmer 5 rokov a 3 mesiacov. Krajský súd opakovane zapožičiava administratívny spis žalovanému, čím neprejavuje snahu vo veci v primeranej dobe rozhodnúť a umožňuje nezákonný zásah úradu prehlbovať. Z uvedeného dôvodu musela s'ťažovateľka opakovane doplňať vyjadrenia k žalobe. Zbytočné priet'ahy nemôže ospravedlniť dlhodobá práceneschopnosť zákonnej sudkyne či protipandemické opatrenia. K odstráneniu zbytočných priet'ahov nedošlo ani po podaní s'ťažnosti predsedovi súdu a poslednej zmene zákonného sudcu. Dĺžku konania nemožno ospravedlniť ani zložitou vecí. Predmet konania tvorí súčasť bežnej agendy správnych súdov. Aj keby išlo o zložitejšiu vec, táto nemôže ospravedlniť celkovú doterajšiu dĺžku konania a absolútnu nečinnosť súdu. Opísané zbytočné priet'ahy sú neprimerané a závažnejšie vzhľadom na osobitnú povahu konania o žalobe podľa § 252 ods. 1 Správneho súdneho poriadku a na skutočnosť, že tento postup vedie k ďalšiemu prehlbovaniu žalobou napádaného nezákonného zásahu do práv s'ťažovateľky vrátane práva na ochranu súkromia.

II.

Vyjadrenie krajského súdu a replika sťažovateľky

II.1. Vyjadrenie krajského súdu:

4. Krajský súd listom z 29. mája 2023 požiadal o predĺženie lehoty na spracovanie vyjadrenia a uviedol, že od 1. júna 2023 bude spis postúpený Správneému súdu v Bratislave (ďalej len „správny súd“) vzhľadom na jeho kreovanie zákonom č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov znení zákona č. 398/2022 Z. z. Predsedníčka správneho súdu vo vyjadrení zo 4. júla 2023 uviedla, že v zmysle uvedeného zákona na správny súd prešiel výkon súdnictva z krajského súdu, a odkazovala na vyjadrenie zákonnej sudkyne. Sama upriamila pozornosť na zloženie agendy samosudcov, na časovú náročnosť rozhodovania, obsadenosť správneho súdu sudcami a na množstvo prevzatých nerozhodnutých vecí.

5. Zákonná sudkyňa JUDr. Zuzana Korčeková uviedla, že spis jej bol pridelený 2. júna 2023 a z jej strany v dôsledku uplynutia krátkej doby a pridelenia väčšieho množstva spisov nemohlo dôjsť k priet'ahom v konaní, ešte nemohla konať. K stanovisku predložila prehľad vykonaných úkonov. Zákonná sudkyňa uviedla, že po podaní žaloby sťažovateľka podávala rôzne podania (doplňujúce vyjadrenia, žiadosti o zapožičanie časti spisu, dva návrhy na priznanie odkladného účinku žalobe), ktoré sú rozsiahleho charakteru, čo vplýva na dĺžku posudzovania a rozhodnutia vo veci. Preskúmanie konania orgánu verejnej správy nemožno považovať za jednoduchú vec, súd musí posúdiť množstvo aspektov a vplyvov tohto zásahu. Správny súd má najširšiu funkčnú príslušnosť v rámci správneho súdneho konania, prioritovať treba prejednanie správnych žalôb v sociálnych veciach, zároveň treba vybavovať žaloby proti nečinnosti orgánu verejnej správy, prioritne treba vybavovať žaloby vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia, v neposlednom rade aj prejednávať žaloby proti inému zásahu. Môže nastať situácia, keď kapacitne nie je možno prejednať vec v zákonom stanovenej lehote. Sudca v tejto agende pracuje so širším okruhom osobitných právnych predpisov. Zákonná sudkyňa od jej nástupu na správnom súde mala pridelených približne 300 spisov a vzhľadom na uplynutie krátkej doby od pridelenia a náročnosti agendy nebolo možné predmetnú vec zatiaľ vybaviť. Poukázala na vybavenie sťažnosti predsedovi krajského súdu na priet'ahy konštatovaním priet'ahov, avšak z objektívnych dôvodov personálnej poddimenzovanosti kolégia. Z objektívnych dôvodov sa nevie zákonná sudkyňa vyjadriť k príčinám vzniku priet'ahov.

II.2. Replika sťažovateľky:

6. Sťažovateľka zotrvala na skôr uvedených argumentoch, ktoré ani vyjadrenie správneho súdu nepopiera. Správnym súdom predložený chronologický opis súdneho konania potvrdzuje jej tvrdenia o zbytočných priet'ahoch, keď za 6 rokov krajský súd aktívne uskutočnil len štyri úkony na účel vybavenia veci (z toho dva administratívne úkony doručovania vyjadrení a posledný úkon zamietnutia návrhu na priznanie odkladného účinku uskutočnil až po 4 rokoch od podania takéhoto návrhu). Prenesenie napadnutého konania z krajského súdu z dôvodu legislatívnych zmien nemôže ísť na ťarchu sťažovateľky, ale správny súd preberá zodpovednosť za zbytočné priet'ahy v konaní pred krajským súdom. Porušovanie označených práv naďalej trvá, keďže správny súd vo veci nerozhodol ani neuskutočnil iné kroky smerujúce k vybaveniu veci. Nemôžu ho ospravedlniť jeho

argumenty o podaniach sťažovateľky „rozsiahleho charakteru“, keď krajský súd nevykonával úkony prispievajúce k odstráneniu príčin zložitosti veci. Doplňujúce vyjadrenia sťažovateľky neboli príčinou, ale dôsledkom zbytočných prietáhov v napadnutom konaní. Krajský súd neodpovedal na urgencie a žiadosti o informáciu o plánovaných úkonoch z apríla a júna 2020. Poukazovanie na personálnu poddimenzovanosť či preťaženosť sudcov je na účely porušenia označených práv bez právneho významu.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie, že k porušeniu jej označených práv došlo nečinnosťou a neefektívnou činnosťou krajského súdu v konaní o žalobe sťažovateľky podanej proti nezákonnému zásahu úradu.

8. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv neexistuje zásadnejšia odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

9. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

10. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľky.

11. Vec sťažovateľky s ohľadom na charakter a okolnosti zásahu, proti ktorému žaloba smeruje, v spojení s argumentmi tvoriacimi žalobné dôvody vykazuje vyššiu mieru právnej zložitosti. Nezákonný zásah má predstavovať vniknutie úradu do elektronickej schránky, ktorej je sťažovateľka majiteľom a zriaďovateľom, skopírovanie časti jej obsahu počas inšpekcie vykonanej 27. a 28. júna 2017 v priestoroch spoločnosti PENAM SLOVAKIA, a. s., ako aj ďalšie nakladanie úradu s takto nezákonne skopírovaným obsahom schránky. V (negatívnej) správnej žalobe a v ďalších vyjadreniach sťažovateľka detailne rozvíja argumenty k spôsobu vykonania, rozsahu a dôvodnosti inšpekcie, k obchádzaniu zákona, ale aj širšie súvislosti práva na súkromie. Posúdenie a odpovedanie na súvisiace právne otázky si vyžaduje viac času.

12. Sťažovateľka legitímne mohla byť v právnej neistote vzhľadom na priamy dopad postupu žalovaného pri výkone inšpekcie (obmedzenia pri jej výkone, zabezpečenie podkladov na možné správne trestanie) na jej subjektívne práva. Samotný význam veci pre sťažovateľku však nepredstavuje osobitný dôvod, ako to je podľa judikatúry ústavného súdu alebo ESLP, pre ktorý je potrebné vec prejednať a rozhodnúť v inej ako primeranej lehote.

13. Pri hodnotení ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v napadnutom konaní, ústavný súd nezistil takú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v priebehu konania pred krajským súdom k zbytočným priet'ahom. Sťažovateľka sa zaujímala o priebeh konania nahliadaním do spisu, podávala vyjadrenia k vyjadreniam žalovaného napriek tomu, že na to nebola vyzvaná, žiadala krajský súd, aby konal, a tiež urgovala krajský súd. Správnym súdom uvádzaná rozsiahlosť podaní sťažovateľky podľa názoru ústavného súdu nedáva dôvod na poskytnutie mu dlhšieho času na ich štúdium. Krajský súd mohol skorším pristúpením k rozhodnutiu vo veci predísť tomu, aby sťažovateľka dopĺňala svoje vyjadrenia k žalobe, ktoré sa javia byť reakciou na pretrvávajúci stav právnej neistoty.

14. K samotnému postupu krajského súdu v napadnutom konaní ústavný súd konštatuje, že chronologický prehľad úkonov predložený krajským súdom sťažovateľka nerozporovala, preto z neho ústavný súd vychádzal ako z nespornej skutočnosti. Krajský súd krátko po podaní žaloby (august 2017) doručoval navzájom podania účastníkov konania vo veci samej (žalobu v novembri 2017) a rozhodoval o návrhu na priznanie odkladného účinku žalobe (január 2018). Po doručení vyjadrenia žalovaného k správnej žalobe (december 2017) ho krajský súd nedoručil bezodkladne sťažovateľke, ktorá sa k nemu vyjadrila iniciatívne sama v októbri 2018. O nesústredenosti konania zákonnej sudkyne potom svedčí jej referát z novembra na doručenie vyjadrenia žalovaného k žalobe sťažovateľke, ktorý však nebol realizovaný vzhľadom na zistenie vyššej súdnej úradníčky z januára 2019 o doručení vyjadrenia sťažovateľky bez predchádzajúcej výzvy. O opakovanom návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe z januára 2019 krajský súd rozhodol až v decembri 2022, pričom od podania návrhu do rozhodnutia o ňom bola vec po sebe pridelená trom zákonným sudkyniam. Krajský súd zároveň pomerne veľkoryso toleroval nerešpektovanie lehoty, na ktorú úradu zapožičal časť administratívneho spisu v apríli 2018, a o vrátenie časti spisu ho žiadal až v januári 2019.

15. V priebehu konania dochádzalo zo strany žalovaného k ďalším žiadosťiam adresovaným krajskému súdu o zapožičanie časti administratívneho spisu (22. novembra 2019, 24. septembra 2020, 22. februára 2021, 18. novembra 2021) a reakciám sťažovateľky na predmetné žiadosti, sťažovateľka upozorňovala na prehlbovanie žalobou napadnutého zásahu úradu do jej práv. Sťažovateľka tiež nahliadala do spisu, informovala sa o stave konania, žiadala súd o urýchlené rozhodnutie vo veci. Úkony krajského súdu, ktorými reagoval na tieto podania sťažovateľky, nie je možné ako celok považovať za procesné úkony smerujúce k posúdeniu dôvodnosti žaloby, rozhodnutiu vo veci a ukončeniu napadnutého konania.

16. Z chronologického prehľadu úkonov (ktorý je súčasťou vyjadrenia krajského súdu k ústavnej sťažnosti) vyplýva, že nejde o efektívne vedenie napadnutého konania krajským súdom, keďže od apríla 2018 bol vo vzťahu k smerovaniu k rozhodnutiu vo veci samej v pasívnej pozícii. To kontrastuje s aktívnym postojom sťažovateľky, ktorá sa viacerými úkonmi snaží docieľiť čo najskoršie rozhodnutie vo veci. Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že si je vedomý, že aj keď

krajský súd v takomto prípade nevykonáva procesné úkony smerujúce k rozhodnutiu vo veci, to neznamená, že sa vecou vôbec nezaobera a že je nečinný, keďže jeho úlohou je v danom prípade primárne posúdiť vecnú správnosť žalobou napadnutého postupu orgánu verejnej správy (v danom prípade pri výkone inšpekcie). Krajský súd, resp. správny súd však ani po uplynutí 5 rokov a 11 mesiacov od podania žaloby vo veci nerozhodol, nenariadil pojednávanie, čo aj pri zohľadnení potreby náležitého oboznámenia sa s administratívnym spisom predstavuje neprimerane dlhú dobu.

17. Systémové nedostatky pri správe súdnictva bez ohľadu na to, ktorý zo štátnych orgánov za ne zodpovedá, nemôžu byť dôvodom neuznania základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a nezabavujú Slovenskú republiku zodpovednosti za prietahy (II. ÚS 481/2017). Ústavný súd nemôže prijať obranu správneho súdu založenú na argumentácii, podľa ktorej by v dôsledku rýchlejšieho rozhodnutia o jeho žalobe bola sťažovateľka uprednostnená pred inými žalobcami, ktorí sa na krajský súd obrátili skôr. Správny súd v procese rozhodovania o žalobe sťažovateľky poskytuje okrem iného aj ochranu jej základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Nesplnenie tejto povinnosti však nemôže stratiť charakter protiprávnosti dôsledným uplatňovaním pravidla o vybavovaní jednotlivých vecí podľa poradia ich nápadu. Akceptácia správnym súdom artikulovaného konceptu by viedla k výsledku, keď by jedno konanie poznačené prietahmi muselo nevyhnutne založiť prietahy aj v ďalšom neskôr začatom konaní. Nedovolený zásah do základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v jednom konaní by takto automaticky ospravedlňoval porušenie tohto práva v konaní o neskoršej správnej žalobe. Nedostatočné personálne a organizačné zabezpečenie činnosti súdov zo strany štátu by tak paradoxne zbavovalo ten istý štát, ktorý prostredníctvom konajúcich súdov poskytuje súdnu ochranu s prietahmi, zodpovednosti za porušovanie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Takýto výsledok nemožno pripustiť.

18. Po preskúmaní obsahu spisu krajského súdu ústavný súd konštatuje, že postup krajského súdu v napadnutom konaní je poznačený prietahmi, ktoré je možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

19. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti o priznanie finančného zadosťučinenia nežiadala, preto ústavný súd o priznaní finančného zadosťučinenia sťažovateľke nerozhodoval.

IV.

Trovy konania

20. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v sume 530,86 eur (bod 3 výroku nálezu).

21. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3, § 18 ods. 3]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2023 je v sume 208,67 eur a hodnota režijného paušálu je v sume

12,52 eur. Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2023 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu). Právny zástupca sťažovateľky je platiteľom dane z pridanej hodnoty, preto sa odmena advokáta zvyšuje o 20 % (88,48 eur). Pokiaľ ide o repliku sťažovateľky zo 7. augusta 2023, ústavný súd za tento úkon právnej služby náhradu trov nepriznal, pretože replika nepriniesla nové skutočnosti alebo informácie, ktoré by ústavnému súdu neboli už skôr známe.

22. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je správny súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. septembra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu